ל) זבין פ"ג (מ"ל),ל) אהלות פי"ח (מ"ו),

ג) פאה פ״ה ומ״או.

לאבג מיי׳ פ״ח מהל׳ הלכה ז סמג עשין רמג: לא ד ה ו מיי' פ"י

הלכה יא: לב ז מיי פ"ה מהלכות תפלה הלכה ה סמג עשיו יט טוש"ע א"ח סי לו סעיף ה [רב אלפס ברכות פ"ג יו.]:

לג חט מיי׳ פ״ד מהל׳ זפילין הלכה כג סמג עשין יט טוש"ע א"ח סי מא ובהג"ה ורב אלפם שם תח הצאג יא [רצ מופס שם ובהלכות תפילין עה.] לד י ב מיי׳ פ"ד מהלכות מתנות עניים הלכה ים. לה ל מ מיי פ״ח מהלי

שכירו׳ הלכה ה סמג עשין פט טוש"ע ח"מ סי שכב סעיף א:

מוסף רש"י מנכה. מחסל (במדבר כב

בל שנחבאת בחזיונה. תימה אמאי קרי אין כחו רע לפי שאינה עלו. זב וטהור לאילן שכחו רע או לסוכה ענף אילן שכוחה רע: נחבאת באגרופו והלא היא רותת תחתיהן: על אדם שבחו נתבאת באגרופו והלא היא רותת תחתיהן: על אדם שבחו וכבד העליון על התחתון ונשען עליו מכחו של עליון ובין זב שנשען רע שיבוד להםישו שמא. תימה אפילו אין כחו רע שאין יכול להסיטו אמאי טהור הלא יטמא התחתון לעליון ועוד הטומאה על הטהור ובין טהור שנשען על הזב טמא: שאין בעיקרן לחוק.

בחיבורים הוא וטמא טומאת שבעה

כדאמר בפרק אין מעמידין (ע"ז דף לז: ושס) וי"ל כגון שתחתון נכרי

שאינו מקבל טומאה וטהור העליון

מטומאה דאורייתא א"נ אפילו התחתון

ישראל וכגון שלובשין הרבה בגדים דטומאה בחיבורים לא מטמא אלא

אדם אחד או בגד אחד אבל שני

אין טמא אלא טומאת ערב ואין

מטמא אדם וכלים ואפילו יטמא

טומאה מדרבנן כמו שפי' ר"י בפ"ק

דשבת (דף יז.) גבי מרדע מ"מ שלישי

לא הוי אלא ראשון ולא יטמא אדם:

משפחת שלהן. ר"ח גרים של

חשכחן שנותנין תפילין במטפחת

כי אם בכים או בתיק:

ארבעת פאין לבור. פי׳ נמקום

גדל רק ארבע סאין דהיינו כדי

נפילה דבמקום שזורעים ד' סאין

רגילות ללמוח כור ובשני דר' אמי

לריך לזרוע ח' סאין ללמוח כור

ובסמוך גבי לקט מיירי בכור זרע:

לחם וכן נראה דלא

שראוי ללמוח כור ולא

יאעלו באילן שכוחו רע ובסוכה שכוחה רע יי ממא היכי דמי אילן שכוחו רע אמרי דבי רובע היכן לחוק רובע היכן רובע היכן דמי סוכה שכוחה רע אמר ר"ל יכל שנחבאת (6) בחזיונה תנן התם יו המהלך בבית הפרם על גבי אבנים שיכול להסים על האדם ועל הבהמה שכוחן רע ממא ה"ד אדם שכוחו רע אמר ר"ל יכל שרוכבו וארכבותיו נוקשות ה"ד בהמה שכוחה רע אמרי דבי ר' ינאי יכל שרוכבה מטילה גללים אמרי דבי ר' ינאי לתפלה ולתפילין ד' קבין לתפלה מאי היא דתניא יהנושא משאוי על כתיפו והגיע זמן תפלה פחות מד' קבין ים מפשילין לאחוריו ומתפלל ארבעה קבין מניח ע"ג קרקע ומתפלל לתפילין מאי היא דתניא ההיה נושא משאוי על ראשו ותפילין בראשו אם היו תפילין רוצצות אסור ואם לאו מותר באיזו משאוי אמרו במשאוי של ארבעת קבין תני רבי חייא המוציא זבל על ראשו ותפילין בראשו ה"ז לא יםלקם לצדדין ולא יקשרם במתניו מפני שהוא נוהג בהן מנהג בזיון

אבל קושרם על זרועו במקום תפילין משום דבי שילא אמרו "אפילו ממפחת שלהן אסור להניח על הראש שיש בו תפילין וכמה אמר אביי אפילו רבעא דרבעא דפומבדיתא: אמר ר' יהודה מאי קצבה בכרי אלא אם יש בו כדי נפילה: וכמה כדי נפילה ר' אמי אמר רבי יוחנן ארבעה 🗈 סאין לכור רבי אמי דיליה אמר שמונת 🗈 סאין לכור אמר ליה ההוא סבא לרב חמא בריה דרבה בר אבוה אסברה לך בשני דרבי יוחנן הוה שמינה ארעא בשני דרבי אמי הוה כחישא ארעא תנן התם יהרוח שפיזרה את העומרין אומדים אותה כמה לקם ראויה לעשות ונותן לעניים רשב"ג אומר נותן לעניים כדי נפילה וכמה כדי נפילה כי אתא רב דימי אמר ר' אלעזר ואיתימא ר' יוחגן יארבעת קבין לכור בעי רבי ירמיה לכור זרע או לכור תבואה למפולת יד או למפולת שוורים ת"ש דכי אתא רבין א"ר אבוה א"ר אלעזר ואמרי לה אמר ר' יוחגן ארבעת קבין לכור זרע ועדיין תיבעי לך למפולת יד או למפולת שוורים תיקו: כותני', להמקבל שדה מחבירו ואכלה חגב או נשדפה אם מכת מדינה היא מנכה לו מן חכורו אם אינה מכת מדינה אין מנכה לו מן חכורו ר' יהודה אומר אם קיבלה הימנו במעות בין כך ובין כך אינו מנכה לו מחכורו: גמ" ה"ד מכת מדינה אמר רב יהודה "כגון דאישדוף רובא דבאגא עולא אמר כגון שנשתדפו ארבע שדות מארבע רוחותיה אמר עולא בעו במערבא נשדף תלם אחד על פני כולה מאי נשתייר תלם אחד על פני כולה מהו אפסיקא בירא מאי אספסתא

כמה לקט היה שם למטה מן העומרים שמין אותו ב"ד הולכין עליה ושמין כמה לקט שדה זו ראויה להעשות בכל שנה: רשב"ג אומר. אין הדבר לריך אומד כבר קלוב כדי נפילה ועומד ונותן לעניים כדי ניפול לקט הקצוב. ולקתן מפרש להו: לכור זרע. לשדה שורעו בה כור או לשדה שלוקט בה כור תבואה. ואם תמצא לומר לכור זרע: למפולם יד או למפולם שוורים. יש מקום שזורעין את התבואה ביד ויש מקום שנותנין הזרע בעגלה מנוקבת ומוליכין השוורים את העגלה על המחרישה והזרע הוא נופל והולך והרבה זרע לריך למפולת שוורים יותר ממפולת יד. וקא מיבעיא לן לשדה של זרע כור למפולת יד שלה שיערנו בלקט שלה ארבעת קבין או לכור זרע למפולת שוורים: כזרתבי' מכם מדינה. מפרש בגמ'. והא ליתא אלא בחכרנותא דאי בקבלנותא מאי מנכה איכא מה שימנאו יחלוקו: אינו מנכה. דאמר לו מולך גרם: בין כך ובין כך. אפילו היא מכת מדינה אינו מנכה שעל המעות לא נגזרה גזירה הלכך לא עליה היתה פורענות זו: גבו' רובא דבאגא. [1] רוב הבקעה שזו בתוכה: נשדף סלם אחד. ולא יותר משדות שהן סביבותיה ואותו תלם כל סביבות שדה זו: חלם. שורות המענה: נשחייר חלם אחד. כל סביבותיה שלא נשדף וארבע שדות שסביבותיה נשדפו וגם זו נשדפה: מהו. מי אמרינן דכיון דנשתייר תלם אחד על פני כולה שלא לקתה אין זו מכת מדינה אלא מולו או דלמא האי שיורא לאו כלום היא: **איפשית בירא מהו.** אם היו ארבע שדות שהן סביבותיה בורות ושאר שדות סביב סביב נשדפו מי אמרינן ד' שדות שסביבותיה לא נשדפו או דילמא אמר ליה אם היו זרועות אף הם נשדפו: **איפסיק בירא.** שדה בור הפסיק בין השדופות לזו: אספססא. היו אותן שסביבותיה זרועות שחת למאכל בהמה ולא נשדפו והן הפסיקו בין השדופות לזו:

הוא מהלך על גבי אבנים או רוכב ורכב. כ) נ"ח ד' סחיו לבית כור קרקע זרע ועיין רש"א,

ברחבו רובע הקב: **שנחבאת** (ג) ב**חזיונה**. שנטמנת באחיותה

שהאוחז בה טומנה בכף ידו: המהלך בבית הפרם. שדה שנחרש

בה קבר חשו לעלם כשעורה שמטמח

במגע ובמשה ואינו מטמה בההל והיו

שם אבנים שאינן תקועות וקבועות

בארך והן נסטות מחמת העובר

עליהו ועלם כשעורה ניסט מכחו. או

רכבדי מי שרולה לאכול טהרות על

אדם או בהמה שכוחן רע והוליכוהו

עליהן טמא הרוכב לא מיבעיא נרכב

דטמא דבלאו היסט אבנים נמי טמא

המהלך בבית הפרס אלא אף הרוכב

טמא דכיון דכח התחתון רע מחמת

משא העליון ניסטו והרי כאילו

מסיטו הוא וכח התחתון אינו מועיל

להצילו אא"כ כחו יפה אבל אם היה

כחו יפה לא חשיב משא העליון

ואינו כמסיטו: נוקשות. זו לזו:

לרבעה קבין. הוי שיעור משוי:

מפשילן לחחוריו. שחין כובדן מונע

מלהתכוין לבו: רוללות. מתמעכות

תחת המשח: ואם לאו. שהוא קל

או שאינו מוטל עליהן: באיזה משאוי. הוי רלילה: במקום תפילין.

אלל תפילין של יד: אפילו מטפחת שלהן. שכורכין בה תפילין בלילה:

אסור. להניח לשם משאוי על הראש

בשעה שתפילין במקומן מונחין:

וכמה. יהא במשאוי ויהא אסור

להניחו על הראש אליבא דר׳ שילא:

ריבעה דריבעה. רביע ליטרה. דבר

מועט הוא: סד׳ סאין [זרע] לכור. לבית קרקע כור והוא אלף וחמש

מאות אמה אורך של נ' אמה רוחב

דחצר המשכן הוי סאתים והוא מאה

על נ' וכור ל' סאין ובין מרובע ובין

ארוך וקצר לפי חשבון זה שיעורו: אסברא לך. לאו דרבי אמי פליג

אדרבי יוחנן רביה אלא שהעולם

מתקלקל והולך: בימי ר' יוחנן הוה

שמינה חרעה. ודיו לבית כור בד׳ סאין ובשני דר' אמי כבר הוכחשה

ולריכה ח' סאין: הרוח שפיורה את

העומרים. בשדה וכיסו את הלקט

של עניים המפוזר בשדה ואין ידוע

הגהות הב"ח

(מ) גמ' שנחבאת באחזיונה תנן התס המהלך בבית הפרס על גבי אבנים שאינו יכול להסיטן על האדם ועל הבהמה [']שכוחו יפה טהור על גבי אבנים על גפי מפשילן כל"ל (ג) שם מפשילן כל"ל וחות י' נמחק: (ג) רש"י ד"ה שנחבלת באחזיונה

וכו׳ כשאוחז נה:

הגהות הגר"א [א ב] גמ' סאין ל"ל קבין: [ג] רש"י ד"ה רובא דבאגא רוב כו'. נ"ב אבל הרמב"ם העיר וכגירסת הרא"ש רובא דבאגי: